

[Bolvig]

offentliggøre deres regnskaber, men det ville jo være lettere, hvis ministeren ville fremsætte et sådant forslag. Så sparede vi det arbejde og de penge.

(Kort bemærkning).

Ib Christensen (DR):

Til hr. Arne Melchior vil jeg sige, at jeg ikke har sigtet på den aktuelle situation. Det kunne f. eks. være situationen i 1975. Jeg er opmærksom på, at både centrum-demokraterne og Dansk Arbejdsgiverforening er enige i, at et tvangsindgreb ikke er lykken i denne overenskomstsituation.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om beretning angående Nordisk Råds 28. session 1980.

(Beslutningsforslag nr. B 49. Fremsat 25/11 80 i betænkning fra udenrigsudvalget).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Stetter (KF):

Normalt er der jo ikke nogen, der tager ordet under dette punkt på dagsordenen, men jeg har en konkret sag, som efter min bedømmelse hører hjemme her.

Det fremgår af beretningen angående Nordisk Råds 28. session 1980 i Reykjavík, at

svenske medlemmer i generaldebatten fremhævede det ønskelige i at gøre Norden til et hjemmemarked for den samlede nordiske industri.

Dette hjemmemarked skulle tjene som springbræt for industriel udvikling med henblik på at udvikle vore muligheder for at klare os på verdensmarkedet med nye produkter.

Det fremgår også af beretningen, at jeg erklærede mig enig heri og sagde, at efter dansk konservativ opfattelse får vi ikke et homogent nordisk marked, hvis de enkelte lande har et net af særordninger til gunst for egen national industri.

På den konservative gruppes vegne har jeg forud for denne førstebehandling tilsendt ministeren for nordiske anliggender den konkrete sag, der viser, at svenske myndigheder ikke lever op til svenske politikeres højstemte taler i Nordisk Råd. Det drejer sig om, at danske eksportvirksomheder, som ifølge sagens natur betaler danske arbejdsgiverafgifter, også skal betale svenske arbejdsgiverafgifter, såfremt eksportørerne i salgsarbejdet i Sverige benytter sig af derboende svenske selvstændige handelsagenter. De berørte danske virksomheder afkræves nu systematisk disse afgifter fra helt tilbage til året 1976. Det kan for de sidste tre år beløbe sig til mere end 100.000 sv. kr. for en enkelt virksomhed.

Sagen angår i princippet hele den danske industri, men har især ramt tekstil- og skotøjsindustrien, som traditionelt sælger via selvstændige handelsagenter, og sagen er opstået, fordi de svenske myndigheder fastholder deres helt specielle opfattelse af handelsagentbegrebet. Sverige er efter min mening helt alene om denne opfattelse.

Sagens akter viser, at det ikke har været muligt at hente støtte fra ministeriet for skatter og afgifter.

Tekstilindustrien har derefter henvendt sig til udenrigsministeriet, som sendte sagen tilbage til skatte- og afgiftsministeriet, som imidlertid har fralagt sig ethvert ansvar, og som følgelig har tilbagesendt sagen til udenrigsministeriet. Tilsyneladende bliver der med andre ord spillet ping-pong med henvendelserne fra danske industri i dette konkrete spørgsmål.

Jeg vil på denne baggrund opfordre regeringen til at rette henvendelse til den svenske